

havn, men vi have ikke behandlet en eneste af disse Sager; der har fra Først til Sidst kun været Tale om Folkethingets Ret til at styrte Ministeriet. Er det forskjelligt i dette Øieblik fra, hvad der var i 1874? Nei, ikke i fjerneste Maade. Men den høierverdige Forfatter, som var og bør have Ret til at være Leder for Folket i mange Retninger, hvis Ord vi lytte til, vi, som have nogle Minder om 1848 og de Tider, og vi, som have Ret til at vente en virkelig Veiledning fra den Side — den høierverdige Forfatter tordner Folkethingsparlamentarismen og Folkethingets Optræden ned i det dybeste Helvede, han fordømmer den som noget af det Færligste for Folkets Vel, som tentes kan, og priser Ministeriet, som gjør den mest haardnakkede Modstand. Han siger, at Ministeriet forsøger paa at trætte Venstre, og det kunde ogsaa meget godt trætte Venstre i Vængden, men det er blevet forstyrret deri af de unge urolige Hoveder i Høire, som begynde at falde fra, fordi de ere misfornøiede med Regjeringen. De sige: Ja, hvis vi nu kunde faae en Forandring, kunde det gjerne være, at det gik. Er det anderledes i dette Øieblik? Nei, det er noget lignende. Ministeriet har derfor ikke den Støtte i Høire, siger den høierverdige Forfatter; havde det havt den Støtte i Høire, vilde der have været bedre Udsigt for den Kamp, som det fører med Rette. Derfor er der andre Midler, der nu maa gribes til, og man maa derfor i Virkeligheden mindes, hvorledes Grundloven udtaler sig om vore Forsatningsforhold, man maa mindes, at der er tre Faktorer, som Loven opstiller. Det er nu Landstingets Pligt al træde til og hævde sin fulde Indflydelse, det er Kongens Pligt, Regjeringens Pligt at udøve sine Rettigheder indtil den yderste Grad af Strengthed, indtil den yderste Grændse. Naar det saa er notorisk, at Folkethinget erklærer aaben Krig, Krig paa Kniven om Doktriner, saa har Regjeringen en Ret og Pligt, og Landstinget maa træde til. Dette udtales med en saadan Skarphed og Klarhed, at jeg, som efter Forretningsordenen ikke har Lov til at oplæse mange Blade, vil bede de Herrer søge tilbage til de politiske Breve, og de ville have den største Interesse deraf. Den høierverdige Forfatter fremstiller dette for os med en saadan Skarphed, at han siger: Folkethinget puster sig selv op til en Magtfulde, som gaar langt ud over, hvad det har Ret til. Efter Grundlovens § 48 skal Finantsloven fremlægges først for Folkethinget, men deraf drager det den Slutning, at det er Eneherre over hele Finantsloven, men deri tager det i høieste Grad feil. Det ser sig blindt

paa denne ene Paragraf og glemmer alle andre Paragrafer i Grundloven, saaledes at det reducerer Kongen til Folkethingets Skriver og Forvalter og Landstinget til en Saabroder for Folkethinget. (Ufbrydelse.) Ja, det er ikke mine, men den høierverdige Forfatters Ord. Han gaar endog saavidt, at han siger.....

**Formanden (Arabbe):** Denne Smødegaaelse af en literær Brochure maa have sine Grændser. Paa Grund af Slægtskab i Indholdet mellem det nævnte Flyvekrift og Spørgsmaal, der have været forhandlede her i Thinget, har jeg ikke fra Begyndelsen af lagt det ærede Medlem nogen Hindring veien, men da denne Smødegaaelse skjønnes at brede sig ud over de tilstedelige Grændser, maa jeg her gjøre en Indsigelse.

**Schou:** Jeg maa bede den høiererede Formand og Thinget om Undskyldning for, at jeg saaledes har overstredet den Ret, der tilkommer mig. Jeg gik ud fra den Betragtning, at disse politiske Breve — det siger jeg til min Retfærdiggjørelse — var en Del af vor politiske Historie, og at jeg derfor ikke havde Urret i, at de med det Navn, der staar paa dem, som Forfatteren bærer, kunde fremsføres ved Forhandlingen i Folkethinget, naar det virkelig laa vedkommende Medlem paa Hjerte at føre dem frem til Belæring for sig selv og Andre. Jeg seer nu, at jeg i den Henseende har taget feil, og skal altsaa ikke fortsætte videre. Min Hensigt har kun været den, at formaa det høiererede Medlem til at klare for mig og Andre, hvorledes der kan være den ganske overordentlig store Forskjel mellem hans Ansuelser dengang og nu om det samme Spørgsmaal, og jeg maa tillade mig at sige, at, saafremt vi ikke faae en klar og tydelig Fremstilling deraf, vil det virkelig efter Forfatterens Stilling bidrage i høieste Grad til Forvirring for mig, og jeg tør sige en stor Deel af vort Folk, som ikke har andre Steber at gaa hen og søge Underretning med Hensyn til dette Punkt. Na! jeg er altsaa bleven stoppet, og det kan være meget godt, at jeg ikke kom videre ind paa disse Ting, det vilde have trættet Forsamlingen mere, end jeg ønsker. Jeg vilde blot tillade mig, ogsaa knyttet til denne Bog, men iøvrigt som noget ganske Selvstændigt, at besvare vort Forsvarsspørgsmaal. Der er blevet sagt fra mange Sider, det er sagt af mit ærede Ven for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage), at der er stor Stagnation i Forholdene, og det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holstein) har ogsaa beklaget sig derover. Alle have søgt